

De Mensenwijdingsdienst

Het altaar is een geheimzinnige plek. Het geeft zijn mysteries slechts langzaam prijs. Daarom wil het altaar meer dan eenmaal bezocht worden. De religieuze ervaring leeft vanuit de herhaling. Zo wortelt het religieuze in het wezen van alle dingen: de zon komt meer dan een keer op, de seizoenen zijn pas te herkennen in hun terugkeren, de dag en de nacht leven door hun afwisseling. Het altaar omvat al de banen en betrekkingen van waaruit de herhaling zich kan voltrekken. Wij komen aan het altaar, gaan, en komen weer terug. In deze adem van komen en gaan, verschijnen en verdwijnen, leeft ook het goddelijke. In deze afwisseling herkent het goddelijke zich in de mens. Want wat betekent het mens te zijn?

De mens is een wezen dat zich zowel toont als verbergt. Wij staan in de wereld. Wij wonen en werken er, beleven er vreugde en leed. In die zin zijn wij zichtbaar. Een ander deel van ons staat echter niet in de wereld. Het onttrekt zich. Het is onzichtbaar. Het is er en doet zich gelden, maar blijft niettemin ongrijpbaar. Het blijft geheim. Dit is ons geestelijke wezen. Dit geheime stuk van onszelf dragen wij naar het altaar in de mensenwijdingsdienst. Het altaar is zo een beeld van onszelf: het is zichtbaar, maar geeft zich tegelijkertijd niet bloot. Het wacht en is geduldig.

Het toont zijn diepere wezen enkel aan wie terugkomt.

Geloof, zei Goethe, is liefde voor het onzichtbare. Het is open staan voor het geheim. Dit is wat het altaar ons belooft: in het tumult van de wereld, in de worsteling van onze ziel vinden wij een open plek die troost en vrede schenkt.

Brood en wijn worden lichaam en bloed.

Het geheim spreekt zich uit. Het onzichtbare wordt voelbaar.

Een god is ons nabij.